

Arrest

nr. 113 133 van 30 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE FEYTER loco advocaat E. LANGEROCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerbeidzjaanse origine te zijn, afkomstig uit Baku, Azerbeidzjan. U woonde er samen met uw echtgenote, A.A. (X).

U baatte een winkel uit niet ver van uw woonplaats.

U was verplicht om smeergeld te betalen aan een medewerker van de belastingdienst, M.A., om uw zaak te kunnen uitbaten.

In januari 2010 eiste hij plots een veel hoger bedrag, 3500 manat. U weigerde en diende samen met de eigenaars van de winkel naast de uwe, die ook smeergeld dienden te betalen, een klacht in bij het Parket.

Op 5 januari hadden jullie een onderhoud met een onderzoeker van het Parket. Hij sprak met jullie af om op 8 januari aanwezig te zijn in uw winkel om M.A. te arresteren als hij het gevraagde geld kwam ophalen. Dit gebeurde ook effectief.

Drie dagen later kwam M.A. opnieuw naar uw winkel. Hij nam het u kwalijk dat u een klacht tegen hem had ingediend en zei u dat u niet in uw opzet zou slagen omdat hij machtige mensen achter zich had staan. Hij eiste dat u en uw burens jullie klacht zouden intrekken.

Een dag later ging u opnieuw naar de onderzoeker. Hij raadde u ook aan om de klacht in te trekken omdat u anders grote problemen riskeerde. U weigerde evenwel.

Op 13 februari kwam M.A. opnieuw naar uw winkel en waarschuwde u dat u grote problemen zou krijgen omdat u niet gehoorzaamd had.

In de nacht van 13 op 14 februari brak er vervolgens brand uit in uw winkel. Volgens de officiële documenten was de brand veroorzaakt door een technisch defect; volgens u was de brand echter aangestoken.

Twee dagen na de brand diende u een schriftelijke klacht in bij de politie.

Enkele dagen later vernam u dat uw burens hun klacht tegen M.A. hadden ingetrokken.

Op 15 maart kwam M.A. opnieuw bij u langs. Hij zei dat de brand een eerste waarschuwing was geweest omdat u niet betaald had.

Toen u merkte dat uw klacht bij de politie niet behandeld werd, nam u een advocaat onder de arm.

Op 20 mei werd u in uw winkel ernstig in elkaar geslagen door onbekenden. U werd gered door de burens die tussenbeide kwamen. U werd een week lang opgenomen in het ziekenhuis.

In het ziekenhuis werd door de politie een proces-verbaal opgesteld.

Een week na uw ontslag uit het hospitaal ontmoette u uw advocaat opnieuw. Hij schreef voor u klachten naar een aantal mensenrechtenorganisaties en de procureur-generaal. U ontving echter van niemand een antwoord.

Op 5 juli werd u bij het verlaten van uw huis aangevallen, in een auto geduwd en naar een onbekende plaats gebracht. Twee personen beledigden u en uitten bedreigingen tegenover u en uw familie. U kreeg van hen tot eind juli de tijd om alsnog te betalen. Indien u dit niet zou doen, zou u ernstige problemen krijgen. De mannen waren in het bezit van één van uw klachten en scheurden deze voor uw ogen stuk. Daarnaast werd er door M.A. een klacht wegens laster ingediend tegen u.

Op 25 juli verlieten u en uw echtgenote jullie huis en doken onder in een dacha van een familielid. Daar verbleven jullie tot jullie vertrek uit Azerbeidzjan op 7 september 2010.

Jullie reisden legaal met de trein naar Oekraïne. Van daaruit reisden jullie op illegale wijze naar België, waar jullie arriveerden op 13 september 2010 en dezelfde dag asiel aanvroegen.

In oktober 2010 vernam u nog dat jullie huis doorzocht was.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Azerbeidzjan bent ontvlucht nadat u ernstige problemen had gekregen met personen met connecties omdat u weigerde het door hen geëiste smeergeld te betalen. Bij een eventuele terugkeer zou uw leven en dat van uw gezinsleden in gevaar zijn. (CGVS d.d.21/05/2013, p.8-9)

Er dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging omwille van nationaliteit, ras, godsdienst, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

De door u ingeroepen problemen zijn van louter interpersoonlijke, gemeenrechtelijke aard, met name het eisen van smeergeld door ambtenaren met connecties.

Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U verwees immers enkel naar de connecties die uw vervolger had met machtige personen ter staving van uw bewering als zou u niet kunnen rekenen op de bescherming door de politionele en gerechtelijke overheden. (CGVS, p.11-12, 13, 14)

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Er dient immers besloten te worden dat u er niet in slaagt uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u van verschillende cruciale elementen van uw asielrelaas geen begin van bewijs neerlegt, terwijl deze bewijzen redelijkerwijze mogen worden verwacht.

Ten eerste verklaarde u dat u een officiële klacht tegen M.A., uw voornaamste vervolger, indiende bij het Parket van het district Surahani op 5 januari 2010. Dit zou schriftelijk zijn gebeurd tijdens een onderhoud met een onderzoeker van het Parket. Ten gevolge van deze klacht zou M.A. gearresteerd zijn in uw winkel bij het overhandigen van het geëiste geld. (CGVS, p.10-11)

Ten tweede diende u twee dagen na de brand in uw winkel een geschreven klacht in bij de politie. (CGVS, p.13)

Ten derde zou er tijdens uw hospitalisatie na de aanval op 20 mei een proces-verbaal opgesteld zijn door de politie. (CGVS, p.20)

Ten vierde zou u een advocaat onder de arm hebben genomen (CGVS, p.13) die namens u klachten ingediend zou hebben bij de procureur-generaal en verschillende mensenrechtenorganisaties (CGVS, p.16).

Ten vijfde zou er ook tegen u een klacht ingediend zijn, door M.A., wegens laster. (CGVS, p.18)

Er mag redelijkerwijze verwacht worden dat er van dergelijke (gerechtelijke) stappen schriftelijke bewijzen voorhanden zijn.

U stelde dat u geen bewijsstukken hebt omdat er nooit een antwoord op uw klachten kwam. (CGVS, p.20)

Dit kan geenszins volstaan ter verklaring van de afwezigheid van enig bewijsstuk van de (gerechtelijke) stappen die u en/of uw advocaat ondernomen zouden hebben of die tegen u genomen werden. Zelfs indien dergelijke stukken niet reeds in uw bezit waren ten tijde van de voorgehouden feiten - hetgeen op zich reeds weinig aannemelijk lijkt - mag aangenomen worden dat u deze, eventueel met de hulp van derden, nog had kunnen bekomen na uw asielaanvraag.

Hierbij dient onderstreept te worden dat u zich in Azerbeidzjan ook gericht had tot niet-gouvernementele actoren zoals mensenrechtenorganisaties en een advocaat.

Er was ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal bovendien ruim twee jaar gepasseerd sinds uw asielaanvraag, zodat u ruimschoots de tijd hebt gehad om dergelijke stukken te bekomen.

Ten slotte was u op de hoogte van het belang van stavingstukken voor de asielprocedure. (CGVS, p.20)

Zoals verderop in deze beslissing uiteengezet zal worden, kan aangenomen worden dat u in de mogelijkheid verkeerde om stavingstukken te bekomen, of minstens pogingen hiertoe te ondernemen.

Een dergelijk manifest gebrek aan bewijzen betreffende kernelementen van uw asielaanvraag – zijnde de actor(en) van vervolging en de stappen tot het bekomen van bescherming door de nationale autoriteiten – ondermijnt in ernstige mate de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw kennis aangaande een aantal kernelementen van uw asielrelaas uiterst beperkt is.

Zo verklaarde u dat uw advocaat namens u naar verschillende mensenrechtenorganisaties klachten had gestuurd. (CGVS, p.15) U bleek echter geen enkele naam van de gecontacteerde organisaties te kennen (CGVS, p.15), noch wist u hoeveel organisaties uw advocaat aangesproken zou hebben (CGVS, p.16).

Nochtans zou hij de klachten effectief verstuurd hebben en zou u deze stap ondernomen hebben omdat verdere klachten bij de autoriteiten nutteloos zouden zijn geweest. (CGVS, p.15) In dit geval kan evenwel verwacht worden dat u minstens elementaire informatie als de naam van de gecontacteerde organisatie(s) zou kunnen verschaffen.

De vaststelling dat u dit niet kan, ondermijnt de aannemelijkheid van uw verklaringen ter zake.

Voorts kon u geen verdere informatie geven over het vervolg van het onderzoek tegen M.A., noch over het (gerechtelijke) vervolg van de klacht die hij tegen u ingediend zou hebben wegens laster. (CGVS, p.18, 19) Bovendien hebt u (na uw vlucht) geen pogingen meer ondernomen om u hierover te informeren. (CGVS, p.19)

Indien u werkelijk dermate onwetend zou zijn over dergelijke cruciale elementen in uw vervolgingsrelaas mag evenwel verwacht worden dat u minstens pogingen zou ondernemen om u hierover te informeren.

Een dergelijke manifeste onwetendheid en passiviteit getuigt van een desinteresse in uw problemen die niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit.

Ter verklaring stelde u dat u niet wist bij wie u zich zou kunnen informeren. (CGVS, p.19)

Dit kan geenszins volstaan als verschoningsgrond.

Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat u in Azerbeidzjan bijstand kreeg van een advocaat, die namens u verschillende stappen zou hebben ondernomen. (CGVS, p.13, 16) U verklaarde evenwel dat u vanuit België geen pogingen meer hebt gedaan om deze advocaat te contacteren. (CGVS, p.20)

U wierp op dat uw advocaat bedreigd werd en zich niet meer wilde bezig houden met uw zaak. (CGVS, p.19) U opperde verder dat uw advocaat de relevante stukken mogelijk niet heeft bijgehouden, al wist u dit niet zeker. (CGVS, p.20)

Dit alles kan echter bezwaarlijk als een afdoende reden beschouwd worden om, vanuit de veiligheid van het opvangland, geen enkele poging te doen om uw advocaat te contacteren om te kijken of hij u in deze omstandigheden zou willen helpen.

Bovendien kan verwacht worden dat u, indien u uw advocaat niet wilde contacteren, eventueel met de hulp van derden (bij voorbeeld familieleden of ngo's die juridische bijstand bieden) meer informatie over de voormelde onderzoeken, en relevante bewijsstukken aangaande de door u ondernomen gerechtelijke stappen en de klacht tegen u te bekomen.

U wierp op dat uw ouders en schoonouders reeds oud zijn en dat u hen niet wil storen. Voorts zouden ngo's niet op de hoogte zijn van uw problemen. (CGVS, p.19)

Ook dit kan niet volstaan als verschoningsgrond.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw verklaring dat uw schoonbroer u reeds geholpen heeft door documenten op te sturen. (CGVS, p.5)

Daarnaast mag aangenomen worden dat ngo's die juridische bijstand leveren ook advies kunnen geven en eventueel bijstand kunnen bieden indien u hen zelf op de hoogte zou brengen van uw problemen. Bovendien had uw advocaat voor uw vlucht reeds mensenrechtenorganisaties aangeschreven. (CGVS, p.16)

Bijgevolg dient te worden besloten dat minstens verwacht kan worden dat u pogingen zou hebben ondernomen om u verder te informeren over de voormelde onderzoeken en om eventuele bewijsstukken te laten bezorgen.

De vaststelling dat u zelfs geen pogingen hebt gedaan hiertoe, valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit.

Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Ten slotte kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande de door jullie gevolgde reisweg en de hierbij gebruikte reisdocumenten.

Zo verklaarde u dat jullie over land met een minibus van Oekraïne naar België zijn gereisd. (CGVS, p.6)

U bleek echter niet te weten welke landen jullie hierbij passeerden en stelde dat u geen grenscontroles hebt gezien tijdens de reis tussen beide landen. (CGVS, p.7) Voorts kon u niet zeggen welke reisdocumenten er voor jullie gebruikt werden door de passeur. Zo wist u niet of de passeur jullie eigen internationale paspoorten gebruikte dan wel (ver)vals(t)e paspoorten (CGVS, p.6); noch kon u zeggen of er visa voorzien waren (CGVS, p.7). De passeur zou evenmin concrete instructies hebben gegeven over wat jullie moesten doen of zeggen bij een eventuele grenscontrole.

Het geheel van uw verklaringen is geenszins aannemelijk te noemen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook niet aannemelijk te noemen dat u geen grenscontrole zou hebben gezien onderweg, noch dat u geen enkele informatie kon geven over de landen die jullie onderweg zouden zijn gepasseerd (meer bepaald het land waar u de Schengenzone bent binnengekomen) of de voor jullie gebruikte reisdocumenten.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klanten absoluut niet op de hoogte zou brengen van het soort document dat zou worden gebruikt om te tonen in geval van controle, noch instructies zou hebben gegeven over wat de doen bij een controle aan de grens.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u een geldig internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden – hetgeen een ernstige inbreuk vormt op de medewerkingsplicht die op de schouders van elke asielzoeker rust.

Bovenstaand vermoeden wordt verder onderbouwd door de vaststelling dat de opeenvolgende verklaringen van u zelf en van uw echtgenote tegenstrijdig zijn.

Zowel u als uw echtgenote verklaarden voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie internationaal paspoort (thuis) in Baku achterbleef. (DVZ, rubriek 21; A.A. – DVZ, rubriek 21)

Voor het Commissariaat-generaal verklaarden jullie beiden dan weer dat jullie internationaal paspoort achterbleef bij de passeur, en dat jullie niet weten wat hij er later mee heeft gedaan. (CGVS, p.7; A.A. – CGVS, p.3)

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bleef u erbij dat uw paspoort achterbleef bij de passeur. U stelde enkel dat u niet meer wist wat u had geantwoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat u er de vraag misschien niet goed had begrepen. (CGVS, p.7)

Dit laatste kan geenszins volstaan ter verklaring van de tegenstrijdigheid gelet op de formulering van uw antwoord op de Dienst Vreemdelingenzaken en op de vaststelling dat u en uw echtgenote toen gelijklopende verklaringen aflegden.

Uw echtgenote gaf dan weer toe dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had gelogen omdat ze gestresseerd was. (A.A. – CGVS, p.3)

Het loutere feit dat zij gestresseerd zou zijn geweest kan geenszins volstaan ter verklaring. De vraag rijst immers wat zij te vrezen had bij het vertellen van de waarheid. Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat zij, door de stress, dezelfde 'leugen' zou vertellen als u. Voor dit laatste kon zij geen verklaring bieden. (A.A. – CGVS, p.3)

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw asielverklaringen. Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen. De identiteitskaarten en rijbewijzen van u en uw echtgenote bevatten enkel persoonsgegevens. Het attest van het ministerie van noodsituaties toont aan dat er een brand is geweest in uw winkel. Het attest vermeldt echter niet wat de oorzaak ervan was. Bijgevolg kan dit attest geenszins op objectieve wijze uw verklaring als zou het om brandstichting gaan, staven. Het advies van de forensisch-medische deskundige d.d.31/05/2010 stelt dat u volgens een politierapport d.d.20/05/2010 werd geslagen door onbekende personen; dat u een trauma aan het hoofd had; en dat u opgenomen werd in het ziekenhuis van 20 tot 27 mei 2010. Gezien het ontbreken van verdere informatie aangaande de daders, hun motieven en de omstandigheden waarin u de verwondingen opliep in dit attest, kan dit echter uw asielrelaas niet zonder meer op objectieve wijze ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift van 5 juli 2013 voorafgaand gelden dat hij op 19 september 2010 een asielaanvraag indiende die bijna 3 jaar later -op 14 juni 2013- geweigerd werd en dat hij en zijn kinderen zich intussen goed geïntegreerd hebben in België.

2.1.2. Aangaande het in de bestreden beslissing weerhouden gebrek aan bewijs door verzoeker niettegenstaande hij klachtenbrieven heeft geschreven naar diverse juridische en politionele diensten, stelt verzoeker dat hij (zie het verzoekschrift, p. 3) "*niet de technische middelen heeft om van deze klachten een kopij te maken*" en ook dat deze klachten "*logischerwijze, nog steeds in handen zijn van de advocaat zolang het dossier nog niet is afgerond*" zodat het niet zo evident is om schriftelijk bewijs bij te brengen zoals de commissaris-generaal van hem verwacht.

Hij stelt dat zijn advocaat in zijn land van herkomst weet welke organisaties aan te schrijven, terwijl deze organisaties (zie p. 4) "*meestal onbekend zijn voor degenen die niet bekend zijn met de juridische praktijk aldaar*", waardoor het volgens hem "*dan ook niet zo onwaarschijnlijk voorkomt dat mijn verzoeker de namen van deze organisaties niet meer kan herinneren*"

Verzoeker verklaart ook dat hij (zie p. 4) "*zijn reispas heeft moeten afgeven aan de mensensmokkelaar toen ze in Oekraïne arriveerden*" en dat hij zijn internationaal paspoort dus niet kan voorleggen "*om de eenvoudige reden dat hij deze niet in zijn bezit heeft*".

Hij stelt dat hij (zie p. 4) "*deze episode uit zijn leven wenst af te sluiten en zich wenst te concentreren op het uitbouwen van een nieuw leven in België*".

Verzoeker wijst er nog op dat (zie p. 4) "*het verhoor van zowel mijn verzoeker als van mevrouw A.A. consistent is en het feitenrelaas van mijn verzoeker bevestigt*".

Ten slotte benadrukt verzoeker dat M.A. (zie p. 4) "*enkel een pion is en slechts het werk uitvoert van machtige personen*", wat volgens hem aantoont dat hij "*minstens gerechtigd is op het subsidiair beschermingsstatuut*".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Wat betreft de grief van verzoeker sub 2.1.1. dat de commissaris-generaal heeft getalmd bij het nemen van zijn beslissing en dat hij en zijn gezin intussen een nieuw leven hebben opgebouwd in België, wordt opgemerkt dat geen enkele wettelijke bepaling of beginsel toelaat een vreemdeling als vluchteling te erkennen of hem of haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen omdat de asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

De duur van het verblijf in het Rijk en de integratie zijn irrelevant ter beoordeling van een asielaanvraag.

2.2.4. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker op een onaanvaardbare wijze onwetend bleek bij zijn verhoor op 14 mei 2013 op het Commissariaat-generaal over kernelementen van zijn asielrelaas.

Zo verklaarde verzoeker dat zijn advocaat in zijn land van herkomst namens hem naar verschillende mensenrechtenorganisaties een klacht had gestuurd omdat verdere klachten bij de autoriteiten nutteloos waren zijn geweest (zie het verhoorverslag, p. 15). Nochtans bleek verzoeker geen enkele naam van de gecontacteerde organisaties te kennen (zie, p. 15), noch wist hij hoeveel organisaties zijn advocaat aangeschreven had (zie, p. 16).

Voorts kon verzoeker geen verdere informatie geven over het vervolg van het onderzoek tegen M.A., noch over het (gerechtelijke) vervolg van de klacht die deze tegen verzoeker zelf ingediend zou hebben wegens laster (zie p. 18, 19).

Bovendien gaf verzoeker toe dat hij na zijn vlucht uit zijn land geen pogingen meer ondernomen heeft om zich hierover te informeren (zie p. 19).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn situatie te bekomen, gezien actuele informatie trouwens ook van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Van verzoeker kan ook worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De uitleg in het verzoekschrift van verzoeker dat enkel zijn advocaat weet welke mensenrechtenorganisaties aan te schrijven, terwijl die organisaties *“meestal onbekend zijn voor degenen die niet bekend zijn met de juridische praktijk aldaar”*, waardoor het volgens hem *“dan ook niet zo onwaarschijnlijk voorkomt dat mijn verzoeker de namen van deze organisaties niet meer kan herinneren”*, wordt niet aanvaard.

De Raad stelt namelijk vast dat verzoeker die bijgestaan werd door een advocaat, zich niet informeerde over de ingediende klachten en ook naliel deze advocaat daaromtrent te contacteren na zijn aankomst in België (zie het verhoorverslag, p. 20), dat hij evenmin de hulp van derden (bijvoorbeeld familieleden of ngo's die juridische bijstand bieden) inriep om meer informatie te bekomen, hoewel verzoeker verklaarde dat zijn schoonbroer hem reeds geholpen had door documenten op te sturen (zie het verhoorverslag, p. 5).

De onwetendheid en de nalatigheid van verzoeker om zich te informeren wijzen op een duidelijk gebrek aan interesse en keren zich tegen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn vrees voor vervolging.

De Raad merkt verder op dat verzoeker van verschillende wezenlijke elementen van zijn asielrelaas geen begin van bewijs bijbracht.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

In casu kon verzoeker geen enkel begin van bewijs voorleggen van (i) de officiële en schriftelijke klacht die hij indiende tegen M.A. bij het Parket van het district Surahani op 5 januari 2010 en de arrestatie die naar aanleiding hiervan volgde (zie het verhoorverslag, p. 10,11), (ii) de schriftelijke klacht die verzoeker indiende bij de politie twee dagen na de brand in zijn winkel (zie p. 13); (iii) het proces-verbaal dat door de politie werd opgesteld tijdens zijn hospitalisatie na de aanval op 20 mei (zie p. 20); (iv) het feit dat hij een advocaat onder de arm had genomen die namens hem klachten ingediend zou hebben bij de procureur-generaal en bij verschillende mensenrechtenorganisaties (zie p. 13, 16); (v) de klacht die tegen verzoeker zou zijn ingediend door M.A. (zie p. 18).

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker *“niet de technische middelen heeft om van deze klachten een kopij te maken”* en dat deze klachten *“logischerwijze, nog steeds in handen zijn van de advocaat zolang het dossier nog niet is afgerond”* bestaat uit gratuite beweringen die helemaal niet aantonen dat verzoeker inspanningen heeft geleverd om bewijzen te trachten bekomen.

Bovendien is de bewering dat de klachten *“logischerwijze, nog steeds in handen zijn van de advocaat zolang het dossier nog niet is afgerond”* tegenstrijdig met zijn eerdere verklaringen dat zijn advocaat bedreigd werd en zich niet meer wilde bezig houden met zijn zaak (zie p. 19), alsook met zijn eerdere verklaring dat zijn advocaat de relevante stukken mogelijks niet heeft bijgehouden (zie p. 20).

Het gebrek aan bewijs is significant en doet ook afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

De Raad hecht ook geen geloof aan verzoekers verklaringen over zijn reisweg en de gebruikte reisdocumenten.

Zo verklaarde verzoeker dat hij over land met een minibas van Oekraïne naar België reisde (zie p. 6), dat hij niet weet welke landen hij hierbij passeerde en dat hij geen grenscontroles heeft gezien tijdens de reis (zie p. 7).

Verzoeker verklaarde verder dat hij niet wist welke reisdocumenten er voor hen gebruikt werden door de passeur, dat hij niet wist of de passeur de eigen internationale paspoorten gebruikte dan wel (ver)vals(t)e paspoorten (zie p. 6), noch of er visa waren aangebracht (zie p. 7); de passeur zou evenmin concrete instructies hebben gegeven over wat te doen of te zeggen bij een eventuele grenscontroles.

De Raad wijst erop dat van verzoeker nochtans verwacht mag worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis, alsook de gebruikte reisdocumenten, kan toelichten en dat hij -een man van veertig jaar oud met een universitair ingenieursdiploma mechaniek- (zie "vragenlijst", nr. 10. a.) minstens weet moet hebben door welke landen en plaatsen hij reisde. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig kan vertellen over het traject, de organisatie van zijn reis en de gebruikte reisdocumenten.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bijzonder reëel is om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Dat verzoeker ook geen praktische afspraken gemaakt had met de smokkelaar over eventuele grenscontroles, is dan ook niet geloofwaardig. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar hem niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is niet aannemelijk dat verzoeker op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door de smokkelaar.

Ook verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg tasten zijn geloofwaardigheid aan.

Bovendien ontstaat het vermoeden dat verzoeker een geldig internationaal paspoort bewust achter houdt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hem verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop hij uit het land vertrokken is, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt versterkt door de vaststelling dat de opeenvolgende verklaringen van verzoeker en van zijn echtgenote hieromtrent, tegenstrijdig zijn.

Zowel verzoeker als zijn echtgenote verklaarden voor de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat hun internationaal paspoort (thuis) in Baku achterbleef (zie zijn "vragenlijst", nr. 21; zie "vragenlijst" van A.A., nr. 21), terwijl ze op het Commissariaat-generaal verklaarden dat hun internationaal paspoort achterbleef bij de passeur en dat ze niet weten wat hij er later mee heeft gedaan (zie zijn verhoorverslag, p. 7; zie het gehoorverslag van A.A. van 14 mei 2013, p. 3).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift beweert -in strijd met zijn verklaring in zijn "vragenlijst- dat hij *"zijn reis pas heeft moeten afgeven aan de mensensmokkelaar toen ze in Oekraïne arriveerden"*, antwoordt de Raad dat het louter herhalen van één versie, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, niet dienstig is om de motivering te weerleggen, temeer gelet op de overige vaststellingen met betrekking tot de door verzoeker voorgehouden reisweg.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.5. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loop zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.6. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op oktober 2013 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE